OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM.

Rok II. 1 marzec 1933 r. № 5.

EGZEKUCJA SĄDOWA

ORGAN ZAWODOWO-KORPORACYJNY
KOMORNIKÓW SĄDOWYCH

Cena numeru Zł. 2.—

WARSZAWA

TREŚĆ:

Wydawca: **Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej**

Komitet Redakcyjny:

Daroszewski, Januszowski, Lutostański, Tasarek.

Redaktor: **Bolesław Borzęcki.**

Adres Redakcji i Admin.: **Warszawa, ul. Kredytowa 16 m. 29.**
lokal Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzplitej Polskiej.

Konto P. K. O. 23.452

Redaktor przyjmuje codziennie (prócz sobót i świąt) przy ul. Ogrodowej 25, tel. 282-62, od godziny 16—18.

Prenumerata miesięczna — zł. 4.—, kwartalna — 12.—.
Cena ogłoszeń: Strona — 100 zł., ½ str. — 50 zł., 1/4 str. — 25 zł., 1/8 str. — 12 zł., 1/16 str. — 6 zł.

Rękopisów redakcja nie zwraca.

Artykuł 527 p. 4 i art. 578 K. P. C.

Artykuł 527 i p. 4 tegoż artykułu mówią: „tytułami egzekucji sądowej są": — „inne orzeczenia, ugody i akty, które z mocy ustawy podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej".

Oczywiście „inne orzeczenia" nie są to orzeczenia sądów powszechnych, szczególnych lub polubownych, bo o tego rodzaju orzeczeniach mówią p. p. 1, 2 i 3 art. art. 527. Przepis p. 4 art. 527 nie wskazuje i nie określa z mocy jakich mianowicie ustaw owe „inne orzeczenia" podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej. Jest to więc przepis ramowy, który może objąć cały szereg poszczególnych ustaw i obowiązujących rozporządzeń, które i nadają przepisowi p. 4 treść. Na taką właśnie ustawę przewidzianą w p. 4 powołuje się art. 578, który mówi: „ograniczenia egzekucji należności pieniężnych przypadających od związku komunalnego zawarte są w przepisach szczególnych". Owe szczególne przepisy, do których odsyła art. 578, są ogłoszone jako rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 Października 1932 r. o dochodzeniu roszczeń pieniężnych i egzekucji należności pieniężnych, opartych na tytułach prywatno - prawnych przypadających od związków komunalnych (D. U. Nr. 94, poz. 809).

Otóż wymienione rozporządzenie Prezydenta ustala dwojaki sposób dochodzenia roszczeń pieniężnych przypadających od związków komunalnych, a mianowicie: administracyjny i sądowy (art. 1 Rozp.).

Mając na względzie tylko przepis p. 4 art. 527, treść niniejszej notatki ogranicza się tem, co dotyczy dochodzenia roszczeń pieniężnych w trybie administracyjnym.

Wierzyciel związku komunalnego wnosi podanie do władzy nadzorczej związku komunalnego o uznanie należności za niesporną. Władza nadzorcza po otrzymaniu takiego wniosku zwraca się do związku komunalnego z zapytaniem, czy związek uznaje należność za niesporną i jeśli związek oświadczy, iż owa należność nie jest sporną i jest słuszną, władza nadzorcza wydaje orzeczenie o uznaniu należności za niesporną. Owo orzeczenie władzy nadzorczej ma znaczenie tytułu wykonawczego, stanowiącego podstawę do egzekucji sądowej — a więc jest to jedno z tych orzeczeń, które z mocy ustawy podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej, o których mówi p. 4 art. 527 K. P. C. (postępow. egzekuc.).

Bez wątpienia powyższy tryb administracyjny wydatnie się przyczyni do zmniejszenia procesów sądowych przeciwko związkom komunalnym, wiadomo bowiem, że przeważnie większość roszczeń pieniężnych do związków komunalnych nie jest sporna i niezaspokojenie ich przez związki spowodowane są trudnościami finansowemi „kryzysem". Wierzyciele chętnie będą korzystać z trybu administracyjnego jak również związki komunalne będą wolały ten tryb, zwalnia on bowiem strony od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty przymusu adwokackiego. Więc bez wątpienia komornicy będą mieć często do czynienia z tego rodzaju orzeczeniami — tytułami wykonawczemi. Wobec tego nie od rzeczy będzie przytoczenie w skrócie treści niektórych przepisów tego rozporządzenia o sposobach przeprowadzenia samej egzekucji, które są jednakowe tak przy egzekucji na mocy orzeczenia administracyjnego władzy nadzorczej jak i na mocy wyroków sądowych.

Wierzyciel po uzyskaniu tytułu wykonawczego bądź w trybie administracyjnym bądź sądowym winien przed przystąpieniem do egzekucji uzyskać orzeczenie władzy nadzorczej związku komunalnego o zezwolenie na przeprowadzenie egzekucji z dochodów lub majątku związku komunalnego. Jeśli wierzyciel egzekwujący doręcza tytuł wykonawczy komornikowi bez załączenia powyższego zezwolenia władzy nadzorczej, wówczas do władzy nadzorczej o wydanie orzeczenia, zezwalającego na egzekucję, zwraca się z urzędu komornik. Władza nadzorcza w ciągu 60 dni wydaje orzeczenie, Jeśli zaś w tym terminie nie wyda orzeczenia, to wówczas egzekucja nie ulega ograniczeniu (art. 6 rozporz.). Następne przepisy rozporządzenia ustalają w jaki sposób dokonuje się egzekucja w tym przypadku, jeśli należności pieniężne, przypadające od związku komunalnego, nie mogą być wyegzekwowane z powodu braku lub niedostateczności dochodów i majątku związku komunalnego. Egzekucja jest dopuszczalna jedynie z tych części majątku lub dochodów związku komunalnego, które według orzeczenia władzy nadzorczej mogą być użyte na zaspokojenie wierzycieli bez istotnego uszczerbku dla wykonania przez związek komunalny zadań publicznych.

A. G.

Na marginesie postępowania nakazowego.

Dotychczas praktyka postępowania sądowego o t. zw. klauzule egzekucyjne (art. 161[1] u. p. c. i nast.) oraz egzekucja z tych klauzul prowadzona nawet pod rządem nowego kodeksu postępowania cywilnego nadal według starych przepisów, o ile czas wszczęcia jej przypada na okres przed 1 stycznia 1933 r. wytworzyła w praktyce i doktrynie szereg pojęć, które uległy gruntownej rewizji i zmianie wobec treści art. 458 i nast k. p. c.

W niniejszym artykule zajmiemy się wykazaniem różnic pomiędzy dawnemi a nowemi przepisami, opierając się w dużej mierze w tem względzie na uwagach pp. Sznuka i Familiera w ich pracy ,,postępowanie nakazowe" (Warszawa 1933 r.), którym więc już z tego tytułu od nas należy się podziękowanie. Zaznaczamy, że czynimy to tem chętniej dlatego, że praca powyższa jest, niewątpliwie, owocem dobrze przemyślanych i do potrzeb praktyki dostosowanych spostrzeżeń opartych na właściwem zrozumieniu przepisów nowego kodeksu postępowania cywilnego.

O egzekucji z aktu notarjalnego mieliśmy w numerze 4 ,,Egzekucji Sądowej" z dn. 15 lutego r. b. podany artykuł p. Age, zapoznanie się z którym umożliwia obecnie przejście pobieżne nad porównaniem art. 458 k. p. c. z art. 161^1 p. a. dawniej u. p. c. Stwierdzamy, że ustawodawca polski odrzucił operowanie staremi pojęciami ,,aktów wieczystych, rejentalnych i poświadczonych według ustawy notarjalnej", a użył wyrażenia ,,aktów publicznych", sporządzonych przez władze lub urzędy polskie. Niewątpliwie przyszła polska ustawa notarjalna, której projekt został już wypracowany przez Komisję Kodyfikacyjną, wyjaśni znaczenie i zakres pojęcia aktu publicznego. Jednakowoż i definicja kodeksu postępowania cywilnego nie nastręcza specjalnych wątpliwości w tem względzie, zwłaszcza, że do wydania na ich zasadzie nakazu kwalifikuje również dokumenty prywatne z podpisami osób zobowiązanych poświadczonemi przez Sąd lub notarjusza.

Dawna ustawa nie kwalifikowała równorzędnie z aktami publicznemi dokumentów z datą pewną (por. art. 1328 kod. cyw.) i uzyskanie klauzuli egzekucyjnej z takiego dokumentu było wykluczone. Również dawna ustawa bardzo szczegółowo wyliczała treść aktów, która powodować mogła uznanie danej osoby za natychmiast zobowiązaną (p. 1 i art. 161^1 u. p. c.), zastrzegała wyraźnie warunkowość aktu, jako niemogącą skutkować jego natychmiastowej wykonalności, a więc podawała pojęcia zupełnie zrozumiałe, — niepotrzebnie w tekście prawa zamieszczone, a nadto używała zbędnie długich definicji dla oznaczenia rzeczy zamiennych (,,zapłata lub zwrot przedmiotów albo innego majątku ruchomego", ,,opróżnienie lub wydanie majątku" i t. p.).

Ustawodawca polski zrywa z przestarzałą nieudolną techniką pisania ustawy, używając definicji skróconych, jędrnych, a dostosowując je do potrzeb życia (wykonalność aktów z datą pewną przez dawną ustawę pominiętą). Obszerniej natomiast niż według dawnego p. 3 art. 161^1 u. p. c. określa się warunki ważności weksli i czeków nb. nieznanych jeszcze dawnemu ustawodawcy (rosyjskiemu), co odpowiada wymogom życia handlowego w szczególności, jako mającego się stykać, niewątpliwie, najczęściej z postępowaniem nakazowem. Weksel musi odpowiadać wymogom art. 1, 2, 99 i 100 prawa wekslowego i nie wzbudzać podejrzeń co do prawdziwości, to samo analogicznie dotyczy czeku. Nie wystarczy zatem, jak określa dawna ustawa, by weksel (lub przez analogję czek) był za-

protestowany, by miało to wystarczyć dla wydania nakazu. Skoro protest nie stwarza ważności wekslu, a Sądowi wydającemu nakaz pozostawia się dużą swobodę uznania, czy dokument nie budzi wątpliwości co do autentyczności, fałszu (operujemy tu dawnemi pojęciami) lub przedawnienia pretensji (art. 460) — strony zainteresowane przestrzegać będą musiały większą, niż dotychczas staranność i uwagę, — przy zaopatrywaniu się w dowody należności. W szczególności osoby, przeciwko którym biegnie przedawnienie powodowane są przez ustawę w celu zachowania swych praw do przerywania lub wstrzymywania biegu przedawnienia dokumentami publicznemi (wezwanie notarjalne) lub choćby uwierzytelnionemi (list polecony?).

Niewątpliwie mogą takie postanowienia prawa wpłynąć w znacznej mierze na zwiększenie się pewności obrotu i odzwyczajenie się, co szczególnie w b. Kongresówce szczególnie często dawało się i daje zauważyć i odczuć, niedbałe ustosunkowanie się ludności do własnych spraw majątkowych ścisłe przestrzeganie prawa wypadnie tylko na dobre każdemu obywatelowi — gdyż ustawodawca polski pamiętał właśnie tylko o dbałych o własne sprawy obywateli. Gdy dawna ustawa oczywisty upływ przedawnienia widoczny z aktu zobowiązania uznawała za bezwzględny powód do nienadania klauzuli egzekucyjnej, k. p. c. wyraźnie wskazuje sposoby, jakie winny być wskazane stronie, by mogła swych pretensji dochodzić. Przewidywać należy, że wobec treści art. 461 k. p. c. strony nie dopełniające wymogom art. 458, 459 k. p. c. bądź będą wzywane do uzupełnienia przedstawionych dokumentów bądź wzywane do uzupełnienia opłat w celu przekazania sprawy na drogę zwykłego postępowania skargowego. Dawniej w takich wypadkach Sąd wprost wydawał decyzję odmowną, i strona musiała iść ze skargą incydentalną do wyższej instancji, uzupełniając w niej nieraz to, co obecnie jej już w pierwszej instancji wskazano czynić. Odrzucenie pozwu, który pod względem formalnym winien odpowiadać wymogom art. 137, 206, 462, 467 k. p. c.) będzie zatem się zdarzać wyjątkowo, gdy pozew nie nada się nawet do zwykłego postępowania. W tych wypadkach tryb wnoszenia zażaleń określają art. 419, 421 § 2 k. p. c., a z art. 460 k. p. c. wypływa, że pozwanemu nie doręcza się odpisu zażalenia, — względnie ma wtedy zastosowanie art. 214 k. p. c. (obacz Familier — str. 19 i nast.).

Nowy kodeks nie zna ograniczenia, by nakaz nie mógł być wydany przeciwko Skarbowi Państwa, który korzysta tylko ze specjalnej właściwości rzeczowej Sądów (ob. art. 11 k. p. c.). Pozatem nakaz może być wydanym przeciwko każdemu zobowiązanemu („pozwanemu" — art. 458 k. p. c.), kodeks nie wdaje się, jak dawna ustawa w czynienie jakichkolwiek rozróżnień (por. art. 161[1] u. p. c.) i, zdaniem naszem, zupełnie słusznie, gdyż oznaczenie osoby zobowiązanej zależy od okoliczności przypadku. To samo dotyczy oznaczania osoby uprawnionej do żądania wydania nakazu — będzie to każden wierzyciel uprawniony, o czem decydują

ogólne zasady prawa, w szczególności: art. 210 k.p.c., postanowienie specjalne o sposobie dokonywania cesji z wekslu lub czeku (przez dokument publiczny lub z datą pewną) artykułu 459 § 2 k. p. c. i przepisy kodeksu cywilnego o spadkobraniu. Dawna ustawa bardzo szczegółowo wyliczała kategorje osób uprawnionych (art. 161^{3} u. p. c.), co do których postanowienia ustawy tłomaczyć należało ogólnemi warunkami powszechnej sytuacji prawnej b. Cesarstwa Rosyjskiego (p. 5 art. 161^{3} u. p. c.). Zaznaczamy w tem miejscu, że z zestawienia omawianych przepisów widocznem jest, że obecnie cesja praw z weklu lub czeku może odbywać się za poświadczeniem podpisu przez rejenta lub Urząd opłat stemplowych, co dotychczas było pozbawionem skutków prawnych (art. 161^{3} pkt. 2). Przestawioną została właściwość miejscowa sądów w porównaniu z dawnym art. 161 u. p. c. w ten sposób, że w myśl ogólnych zasad k. p. c., przestało być aktualnem dla właściwości miejsce wykonania czynności egzekucyjnych lub położenia nieruchomości. Przy wekslach tylko właściwość miejscowa może odpowiadać miejscu płatności wekslu, pozatem decyduje miejsce zamieszkania dłużnika.

Co jednak stanowi najważniejszą różnicę pomiędzy dawnemi a nowemi przepisami, to sposób obrony pozostawiony dłużnikowi. Może on, coprawda, mieć utrudnione zadanie wtedy, gdy zgodził się pomimo pretensji przewyższającej kwotę 1000 zł. na właściwość rzeczową Sądu Grodzkiego (art. 52 § 2 k. p. c.) lub, gdy kilka roszczeń z kilku dokumentów jest jednocześnie przeciwko niemu w postępowaniu nakazowem, jako tam nadające się, skierowane. W zasadzie jednakże w porównaniu do poprzedniej sytuacji dłużnika, który o zasądzeniu pretensji wierzyciela dowiadywał się zazwyczaj dopiero po doręczeniu mu nakazu egzekucyjnego z klauzuli (art. 160-10 u. p. c.) i miał przeciwko temu tryb skargi powodowej z art. 161-11 u. p. c., lub doraźnie tryb podania z art. 161-16 u. p. c. — obecnie dłużnik jest w sytuacji znacznie wygodniejszej, niż poprzednio. Określają to art. 462—464 k. p. c., a wniosek o uprzywilejowaniu dłużnika w porównaniu do poprzedniej jego sytuacji opieramy na ułatwieniu mu obrony wniesienia zarzutów głównie przez obniżenie wysokości kosztów sądowych połączonych z wniesieniem tych zarzutów. Poporzednio w trybie powództwa, które było trudne do zredagowania, uiszczał dłużnik 3% od wysokości zasądzonej od niego kwoty, obecnie zaś zarzuty ma wnosić w trybie podania z opłatami, jak od podań i załączników.

Pewne obostrzenia stanowią tylko ogólne przepisy proceduralne nakazujące zgłaszanie dowodów i faktów w pewnych oznaczonych terminach procesowych oraz grożące surowemi konsekwencjami za działanie na zwłokę, co dotychczas aż nadto dobrze było możliwe. W dalszej konsekwencji wyznaczoną zostaje rozprawa — nie jak poprzednio skutkiem żądania dłużnika, lecz wskutek zobowiązania wierzyciela pod rygorem utraty zabezpieczenia do wniesienia drugiej połowy wpisu stosunkowego. Wierzyciel zatem ponosić będzie z reguły wydatki większe, jak dotąd, na uzyskanie wykonal-

ności zobowiązania dłużnika, a nadto czy to nakaz prawomocny mający skutki wyroku prawomocnego (art. 463 § 3), czy też wyrok zapadły na jego korzyść po odrzuceniu zarzutów dłużnika będzie musiał przedstawiać sądowi egzekucyjnemu do nadania mu klauzuli wykonalności, z czem znowu będą połączone opłaty. Zarówno wierzyciel przed wydaniem nakazu, jak i w toku postępowania ze zgłoszonych zarzutów przez dłużnika, jakoteż i dłużnik przed wydaniem wyroku mającego rozstrzygnąć kwestję utrzymania w mocy wydanego nakazu — mogą cofnąć swój pozew lub zarzuty. Sąd wydaje w takim wypadku odnośne postanowienie czy to o zawiadomieniu dłużnika, by przedstawił spis swych kosztów (110, 215 § 2) lub o zwrocie powodowi wpisu, czy też o utrzymaniu w mocy nakazu i nałożenia na pozwanego kosztów (art. 466 k. p. c.). Od orzeczeń o kosztach, jakoteż od wyroku zapadłego w wyniku rozprawy zarządzonej naskutek zarzutów pozwanego — obie strony mają prawo zażaleń czy apelacji, na odrzucenie pozwu lub odmowę wydania nakazu ma prawo zażalenia powód. Ważnym jest przepis art. 468 k. p. c. Powód jest obecnie o tyle w lepszej sytuacji, niż poprzednio, że pod rządami ustawy postępowania cywilnego było do pomyślenia połączenie z powództwem o uchylenie klauzuli w trybie art. 161-11 u. p. c. zgłoszenie powództwa wzajemnego.

Obecnie powództwo wzajemne w postępowaniu nakazowem jest niedopuszczalne (art. 467 k. p. c.), pozwany może bronić się zatem tylko zarzutami. W szczególności, co jeszcze podkreślić należy, zarzuty w postępowaniu nakazowem wekslowem i czekowem zgłaszane być mają w terminie krótszym, niż w postępowaniu nakazowem z aktów (3 dni — 7 dni). Skoro prawo wekslowe w związku z przepisami nowej procedury pozwala powoływać się na zarzuty z treści wekslu wynikające a praktyka sądowa utrudnia prowadzenie obrony opartej na zarzutach z art. 16 prawa wekslowego, — to spodziewać się można, że pod rządami nowego prawa procesowego nabiera większej realnej wartości zobowiązania o charakterze formalnym. To wzmocni kredyt i wzajemne zaufanie. Jeśli temu celowi służyć będzie nowe prawo spełni ono w dużej mierze swe zadanie społeczne.

Jerzy Koenigstein, adwokat.

Prosimy p. p. prenumeratorów o wpłacenie prenumeraty zaległej i na kwartał 2-gi.

Przypominamy Sz. Kolegom o konieczności regularnego wpłacania prenumeraty.

W sprawie kosztów przejazdu.

W pierwszym okresie stosowania nowej taksy za czynności komorników szczególne trudności w praktyce wytworzył § 18, przewidujący opłatę za wyjazdy komornika, w celu dokonania czynności poza obrębem jego siedziby.

Przepis § 18, zapożyczony niemal dosłownie z taksy, stosowanej przez komorników na ziemiach zachodnich (Dz. U. N. 19/24 poz. 187) stał się prawdziwą udręką dla komorników urzędujących w okręgach sądowych b. zaboru rosyjskiego, a szczególnie na kresach wschodlnich.

§ 17 wspomnianej taksy przewidywał, że ,,jako koszta podróży, przy więcej jak 2 klm. poza obręb miejsca służbowego, pobiera komornik od każdej sprawy za kilometr rozpoczętej podróży tam i z powrotem po 20 gr. jednak kilka spraw do jednego i tego samego dłużnika należy uważać jako jedną i tylko raz likwidować".

Redakcja § 18, obecnie obowiązującej taksy, pod względem treści jest zupełnie podobna do przepisu powyższego, którego moc obowiązująca została przeniesiona z terenu ograniczonego na całe Państwo.

To mechaniczne zastosowanie przepisu jednej dzielnicy na wszystkie inne wytworzyło właśnie te trudności na które chcemy zwrócić uwagę naszych Władz.

Rewiry egzekucyjne w dzielnicy zachodniej, pod względem terytorjalnym, są znacznie mniejsze, niż w okręgach centralnych, nie mówiąc już o kresach wschodnich, gdzie rewicy są bardzo rozległe.

Pozatem w dzielnicy zachodniej są zupełnie inne warunki komunikacyjne, zarówno pod względem organizacji środków komunikacji, jak i stanu dróg, co niewątpliwie wpływa na kształtowanie się kosztów przejazdu.

Uwzględniając znaczną różnicę w rozległości rewirów i zupełnie odmienne warunki drogowe i lokomocji, należy przyznać, że ustalenie jednolitej opłaty za przejazd musiało spowodować duże trudności, a to z tego powodu, że w większości okręgów sądowych opłata w kwocie 20 gr. za kilometr jest niewystarczającą na pokrycie rzeczywistych kosztów przejazdu.

Stojąc na stanowisku przepisu taksy komornicy nie mają absolutnie możności pokrywać kosztów przejazdu z otrzymywanych opłat i przy każdym wyjeździe muszą dopłacać z własnej kieszeni, co wprost podkopuje ich budżety.

Sytuację niezmiernie utrudnia i ta okoliczność, że ceny podwód, ustalane w poszczególnych miejscowościach przez władze administracyjne są znacznie wyższe od przewidzianych w § 18 obowiązującej obecnie taksy. Oczywiście, że wobec takiego stanu rzeczy, nikt nie chce od cennika administracyjnego odstępować i czy-

nić ustępstw na rzecz komornika, a komornik mając obowiązek dokonania czynności zmuszony jest dopłacać brakującą sumę.

Trudności potęguje jeszcze i ta okoliczność, że zgodnie z taksą, obowiązującą przed 1 stycznia 1933 r. komornik pobierał opłatę za wyjazd podług cen miejscowych co przyzwyczaiło ludność do pobierania za podwody cen normalnych. Obecnie, oczywiście, gdy komornik może płacić tylko po 20 gr. za kilometr wynika dużo nieporozumień.

Jeżeli do tego jeszcze dodać, że w związku ze znacznym zmniejszeniem się czynności egzekucyjnych, do oddalonych miejscowości trzeba wyjażdżać z jedną tylko sprawą, stanie się oczywistą ta niezmiernie ciężka sytuacja w jaką stawia komornika przepis § 18 taksy.

W interesie samej egzekucji i zatamowania dalszego procesu pauperyzacji urzędu komornika jest rzeczą niezbędną znowelizowanie tego przepisu w celu dostosowania do realnych warunków aby umożliwić komornikom pokrycie rzeczywistych kosztów przejazdu bez podkopywania ich budżetów.

Aczkolwiek rozwiązanie tego zagadnienia może wydawać się dość trudnem wyjście z sytuacji leży w nadaniu przepisu § 18 bardziej elastycznej formy. Zdaniem naszym, wysokość opłat za przejazd powinna być ustalaną przez p. p. prezesów sądów apelacyjnych, względnie sądów okręgowych dla poszczególnych okręgów z uwzględnieniem kosztów podróży według cen miejscowych.

Tą drogą koszta podróży byłyby regulowane w granicach bardziej zbliżonych do ich faktycznej wysokości.

Nowy Kodeks Postępowania Cywilnego w naszej pracy zawodowej.

W zasięg kręgu żywego ruchu umysłowego w świecie prawniczym, spowodowanego wprowadzeniem w życie Kodeksu Postępowania Cywilnego, siłą rzeczy musielibyśmy wejść i weśliśmy. Mniejsza z tem, że w tych lub owych okręgach było to więcej lub mniej samodzielne — fakt, że i tam, gdzie odbyło się to z nakazu zgóry, współudział naszych kolegów jest bardzo wydatny i przejawia się zwłaszcza w spontanicznej trosce: ,,czy aby tak należy postępować jak to całkiem i półoficjalne komentarze nakazują?" W tej właśnie niedwuznacznie bijącej z między wierszy licznie nadsyłanych nam listów trosce o należyte stosowanie przepisów nowego Kodeksu Postępowania Cywilnego — widzimy zdrowy i radosny odruch samodzielnej myśli naszej, zawodowej, komornikowskiej.

Godziła się na tę myśl samodzielną Komisja Kodyfikacyjna w swym projekcie Ustawy o Prawie Egzekucyjnem (Art. 3 § 1) — czy Prawodawca miał słuszność skreślając ten § — przyszłość okaże.

Wielu dróg właściwych szukamy wspólnie w najróżnorodniejszych zagadnieniach, wielu jeszcze poszukiwać będziemy — kto jednak odpowie nieomylnie na wszystkie zagadnienia?

Postawmy sobie tezę: „wspólnie odpowiemy" i dążmy do tego.

Snać i koledzy nasi z okręgu sosnowieckiego są tego samego zdania, bo oto otrzymaliśmy od Nich odpis protokułu zebrania, który poniżej zamieszczamy, opatrując zamieszczone w nim odpowiedzi na stawiane pytania swemi uwagami:

Protokuł

zebrania komorników sądowych urzędujących w okręgu Sądu Okręgowego w Sosnowcu, odbytego w dniu 31 grudnia 1932 roku w Sądzie Okręgowym w Sosnowcu, na skutek zarządzenia p. Prezesa Sądu z dnia 10 grudnia r. b. Nr. 6783, w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 1933 roku Kodeksu Postępowania Cywilnego i przepisów egzekucyjnych.

Zebraniu przewodniczył Wiceprezes Sądu Okręgowego w Sosnowcu Karol Kucharski przy udziale Sędziów Okręgowych Kwiatuszyńskiego i Starosteckiego. Sekretarzował komornik Jakimczyk.

Obecni: Sędzia Grodzki Hermann, Asesor Sądowy Lejbowicz, wszyscy komornicy z okręgu Sądu Okręgowego, za wyjątkiem St. Morgiewicza, który przebywa na kuracji oraz obecni byli sekretarze i urzędnicy sądowi: Nowakowski Edward, Ostrowski B., Brykalski Józef, Konieczny A., Furgał M., Paszta K., Janczar T., Gwizda J., Koper Władysław, Babiarz Leon, Toczkowski E., Krewuski Z., Miler F., Nowakowski W., Mader W., Cugowski W., Bereszko W., Boba J. i Zygmunt.

Przedmiotem obrad było udzielanie wyjaśnień komornikom, jak należy stosować nowe przepisy egzekucyjne z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93 poz. 803) w związku z wątpliwościami wynikłemi na zebraniu komorników w dniu 11 grudnia r. b.

Prezydjum zebrania, na postawione zapytania udzieliło następujących odpowiedzi:

P. 1 do art. 3. Czy komornik z urzędu obowiązany jest w sprawach cywilnych zasięgać informacji i prowadzić wywiady?

O. W razie potrzeby tych informacji dla prawidłowego wykonania

1) Odpowiedź na to pytanie, zwłaszcza podkreślony „obowiązek" zasięgania wszelkich informacji—wydaje się nam niezgodny z wolą prawodawcy, który w art. 510 K. P. C. dwukrotnie

czynności egzekucyjnych, komornik obowiązany jest zasięgać wszelkich informacji.

wskazuje na możliwość zbierania tych informacji, ani razu natomiast nie nakłada „obowiązku". Sądzimy, iż poważne traktowanie przez nas swych obowiązków służbowych nie dozwoli nikomu pomijania zaleceń artykułu cytowanego.

P. 2 do art. 9 § 2. Czy na żądanie wierzyciela obowiązany komornik kilkakrotnie udzielać wyjaśnień na piśmie o jednej i tej samej treści i czy powstałemi z tytułu tego kosztami obciążać dłużnika?

O. Komornik obowiązany jest każdorazowo udzielać odpowiedzi, na żądanie, pisemnej, pokrywając koszty z zaliczki złożonej przez wierzyciela. Ponieważ wydatki tego rodzaju nie są związane z czynnościami niezbędnemi do celowego prowadzenia egzekucji, wydatkami tego rodzaju należy obciążyć wierzyciela. Dłużnika należy obciążać kosztami niezbędnemi do celowego prowadzenia egzekucji. (art. 16 § 1 Prawa o sąd. post. egz. Dz. U. R. P. 93).

2) Sądzimy, że co do kwestji obok poruszanej, wszyscy jesteśmy zgodnych zapatrywań, pokrywających się całkowicie z odpowiedzią.

P. 3 do art. 17. Kto ponosi koszty przejazdu, ogłoszeń, pocztowe i inne wydatki pieniężne?

O. Wyjaśnia dokładnie § 9 Instrukcji dla komorników z dnia 15 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114 poz. 946).

3) Ciekawi jesteśmy jak długo odbywać się będzie asygnowanie odpowiednich funduszów i czy są na to przewidziane sumy w odpowiednim § budżetów sądowych.

P. 4 do art. 27 § 1. Czy przelew praw z tytułu egzekucyjnego, po uzyskaniu klauzuli wykonalności nakłada obowiązek na nabywcę wyjednania w Sądzie ponownej klauzuli, jeśli zaś nie, to czy podpis cedującego ma być uwierzytelniony?

O. Jeżeli przelew praw nastąpił po uzyskaniu klauzuli wykonalności, nowej klauzuli nie wymaga się. Podpis cedującego powinien być uwierzytelniony notarjalnie lub przez Sąd.

P. 5 do art. 35 § 2. Kto zawiesza egzekucję, Sąd czy też komornik?

5) Radzi podkreślamy, że odpowiedź tę potwierdza nadto § 2

O. Zawiesza egzekucję komornik na wniosek dłużnika.

P. 6 do art. 42 § 1. Kiedy wierzyciel obowiązany złożyć komornikowi zezwolenie Sądu na dokonanie czynności w porze nocnej lub w dni świąteczne i czy w zezwoleniu oznaczony winien być czas i godzina dokonania tych czynności?

O. Złożyć może w każdym czasie bez ograniczenia.

P. 7 do art. 46 § 1. Kto uznaje czy cel egzekucji wymaga, wierzyciel lub komornik i czy w każdym wypadku na żądanie wierzyciela komornik obowiązany dokonać rewizji?

O. W każdym wypadku decyduje komornik o celowości rewizji osobistej, dokonać takową może na żądanie wierzyciela lub też z własnej inicjatywy.

art. 543 K. P. C., stwierdzający w swej treści stanowisko komornika jako organu rozstrzygającego.

7) Że w danym wypadku komornik ostatecznie rozstrzyga kwestję celowości dokonania rewizji pomieszczeń a zwłaszcza osobistej, to wynika z art. 46 K. P. C. Troską napawa nas tylko myśl, jakich wyjaśnień żądać będzie Władza Przełożona na wypadek skargi za odmówienie dokonanie rewizji, zwłaszcza osobistej. Wierzymy w to, że wszyscy z nas traktować będą te wypadki ze szczególną roztropnością i że Władza Przełożona kierować będzie ewentualne skargi na drogę właściwą — skargi na czynności komornika, a nie rozpoznawać w trybie nadzoru.

Uwagę wszystkich kolegów zwracamy na niepokojące przejawy, notowane już obecnie, iż żądania wierzycieli w tym przedmiocie tchną niedwuznaczną chęcią szykany, czemu roztropność nasza stanowczo przeciwdziałać musi, zwłaszcza z tej przyczyny, iż wykonywane przez nas wtedy czynności graniczą tuż, tuż z szykaną prawną. Wszyscy zdaje się czujemy, iż przy tego rodzaju czynności winna nas cechować zdwojona rozwaga, roztropność, równowaga i nasz zawodowy, nieznany ogółowi, spokój, niczem nieustępujący przysłowiowemu spokojowi angielskiemu.

P. 8 do art. 53. Czy należy wstrzymać egzekucję lub licytację wyznaczoną, jeśli dłużnik złoży komornikowi pokwitowanie Kasy Skarbowej o wpłaceniu całkowitej należności z kosztami i %% do depozytu Sądu?

O. Komornik nie powinien wstrzymać egzekucji w razie złożenia przez dłużnika pokwitowania Kasy Skarbowej o wpłaceniu należności do depozytu Sądu, bowiem pokwitowanie takie nie jest równoznaczne z okazaniem kwitu o uiszczeniu należności do rąk wierzyciela.

P. 9 do art. 63. 1). Jakie rzeczy uważać za niezbędne sprzęty domowe?

O. Decyduje komornik stosownie do okoliczności.

P. 10 do art. 63. 5). Kto ma określić ilość surowca, komornik czy też biegły?

O. Określa komornik, a w razie gdy nie posiada potrzebnych wiadomości, winien zasięgnąć opinji biegłego.

P. 11 do art. 66. Jakie prawa związane z osobą dłużnika?

O. Takie prawa, które wyłączone są z obiegu, nie przechodzą na spadkobierców i zbyć ich nie można (koncesje, dożywocia, prawo z tytułu odznaczeń i t. p.).

P. 12 do art. 74 §3. Czy w związku z art. 98 § 1 należy dokonywać zajęcia na sumę poszukiwaną plus koszty i %%?

O. Należy dokonać zajęcia ruchomości, szacunek których przewyższałby dwukrotnie poszukiwaną należność, wobec tego, że cena wywołania wynosi połowę ceny szacunku i za tę cenę rzeczy mogą być sprzedane z licytacji.

8) Do kwestji tej wrócimy w najbliższym czasie. Apelujemy do ogółu Kolegów o łaskawe nadsyłanie nam swych spostrzeżeń z wypadków konkretnych, gdyż zdaje się nam, iż może zajść taki wypadek, iż komornik obowiązany będzie wstrzymać egzekucję. Czy nie może to zajść przy wykonywaniu wyroków karnych? A czy dłużnik nie może być jednocześnie dłużnikiem wierzytelności?

9) Czasy dzisiejsze czynią nam decyzję tę bardzo łatwą, zwłaszcza na prowincji w świetle decyzji najróżnorodniejszych urzędów rozjemczych i ich postanowień.

11) i t. p. ,,alimentów".

12) na odpowiedź taką nie możemy się zgodzić, gdyż na to nie zezwala § 3 art. 581 K. P. C. głoszący, iż ,,nie należy zajmować więcej ruchomości ponad te, które są potrzebne do zaspokojenia należności i kosztów egzekucyjnych". Jeśli byśmy szli za wywodami odpowiedzi udzielonej oficjalnie naszym kolegom sosnowieckim, to dlaczego szacunek zajętych ruchomości ma przewyższać tylko dwukrotnie poszukiwaną należność a nie dwa i pół ra-

za? Przecież K. P. C. dopuszcza również i drugą licytację (art. 617 K. P. C.), na której cena wywołania stanowi jedynie „dwie piąte części sumy oszacowania", a więc do zaspokojenia całej należności potrzeba 2 i pół raza wyższego szacunku. Zdaje sie nam iż w odpowiedzi, udzielonej naszym kolegom sosnowieckim przeoczoną została ta okoliczność, iż na litytacji ruchomości „mogą" być sprzedane za połowę ceny szacunkowej, ale nie „muszą", co tchnie z treści odpowiedzi i może nawet z jej motywów, aczkolwiek figuruje tam wyrażenie „mogą". Sądziliśmy zawsze, iż prawodawca w obowiązującej treści § 1 art. 98 K. P. C. zamieścił impuls na opieszałość dłużników, a nie chęć zniszczenia ich za pół darmo. Nigdzie w Kodeksie nie znajdujemy potwierdzenia tego, co zostało zalecone w odpowiedzi umieszczonej obok, przeciwnie — oprócz nakazu § 3 art. 581 K. P. C. wiemy, że szacunek zajmowanych ruchomości nie może rażąco odbiegać od ich rzeczywistej wartości.

Jakżeż pytamy, zalecenie to wygląda wobec brzmienia § 2 art. 542 K. P. C. i czy można przewidzieć zgóry, za jaką sumę zostanie sprzedaną ruchomość zajmowana? Do osiągnięcia wyższej, niż połowa, ceny sprzedawanych ruchomości, upoważnia nas myśl Prawodawcy skonkretyzowana w art. 609 K. P. C.

Sądzimy, iż w kwestji tej winniśmy ustalić następującą tezę: że należytem zabezpieczeniem poszukiwanej należności jest zajęcie tylko tylu ruchomości dłużnika, których szacunek, nieodbiegający rażąco od ich rzeczywistej (w miarę konjunktury) wartości po-

P. 13 do art. 75 § 1. Kto ustala udział dłużnika w ruchomości i w jaki sposób?

O. Odróżnić należy dwa wypadki: 1) rzecz ruchoma znajduje się w posiadaniu dłużnika, rozstrzyga wówczas oświadczenie wierzyciela popierającego egzekucję do kogo należy i w jakich częściach, komornik po dokonaniu zajęcia zawiadomi osoby wskazane przez dłużnika jako współwłaścicieli; 2) rzecz ruchoma znajduje się w posiadaniu osoby trzeciej i w granicach przezeń dopuszczonych. W razie sporu kwestję współwłasności rozstrzyga Sąd.

P. 14 do art. 81 § 1 Czy oznaczenie przez komornika w protokóle wartości przedmiotu zajętego, z braku sprzeciwu strony, należy uważać za szacunek?

O. Jeśli nie zgłoszono zarzutu, oznaczona cena przez komornika stanowi szacunek.

P. 15 do art. 83 § 1. Czy na żądanie wierzyciela komornik obowiązany jest pieczętować złożone do pak i skrzyń towary zajęte i w jaki sposób należy ujawnić znaki na zajmowanych zwierzętach?

O. Ruchomości zajętych nie należy pieczętować, ponieważ w myśl art. 84 § 1 Prawa o sąd. post. egz. dłużnik sprawujący obowiązek dozorcy ma prawo zwykłego użytkowania z rzeczy zajętej opieczętowanie zaś takie czyniłoby prawo iluzorycznym. Przy zajęciu zwierząt należy określić wiek, gatunek, maść i znaki szczególne. Sposób ujawniania znaków na zajętych rzeczach określa § 40 Instrukcji dla komorników.

P. 16. do art. 83 § 3. Czy należy (jak dotychczas) odbierać od dozorcy zobowiązanie pisemne o wzięciu rzeczy pod dozór, czy też doręczenie mu

krywa jednokrotnie poszukiwaną należność wraz z niezbędnymi kosztami".

13) sądzimy, że w 1) wypadku decydują oświadczenia obydwóch stron.

15) Radzi bylibyśmy, aby wywody odpowiedzi stały się instrukcją dla nas wszystkich. Wiele przykrości i tracenia czasu ominęłoby nas. Niestety art. 590 K. P. C. oraz § 49 Instrukcji na to nie pozwoli, bo czyż nie jest ,,możliwem" opieczętowanie całych zwoi sukna lub materjałów ubraniowych i w czym opieczętowanie takich całych sztuk czyniłoby prawo dozorcy iluzorycznem? Niestety, z mocy art. 590 § 1 K. P. C. i § 40 Instrukcji zmuszeni będziemy do pieczętowania różnych rzeczy na żądanie, z tem tylko zastrzeżeniem by to pieczętowanie było ,,możliwem".

odpisu (§ 4) protokułu jest równoznaczne z zobowiązaniem.

O. Należy doręczyć odpis protokułu za pokwitowaniem, pouczyć dozorcę o odpowiedzialności i o obowiązkach i żądać aby oznajmienie takie potwierdził dozorca podpisem. Ma zastosowanie § 41 Instrukcji dla komorników.

P. 17 do art. 94 § 2. W jaki sposób komornik zarządzi przewiezienie zajętych ruchomości do innego komornika i gdzie mianowicie należy przechowywać rzeczy dostarczone przez innego komornika?

O. Sposób techniczny określi sam komornik, jak również zdecyduje, czy zachodzi potrzeba skierowanie ruchomości zajętych do innego komornika.

P. 18 do art. 99 § 1. W jakich godzinach można dokonywać licytacje (dotychczas od godz. 10 do godz. 18-tej)?

O. W godzinach oznaczonych dla urzędowania Sądów.

P. 19 do art. 109 § 2. Czy przy stosowaniu tego paragrafu należy mieć na względzie ¾ sumy oszacowania, wymienionej w § 1 tegoż art.

O. Wierzyciele mogą zatrzymać zajęte ruchomości w cenie nie niższej od ¾ sumy oszacowania.

P. 19 do art. 109 § 3. Czy należy pisemnie zawiadomić wierzyciela o niedojściu do skutku licytacj i jaki do-

17) Wcale silnie podkreślona samodzielność („organ rozstrzygający").

18) odpowiedź dogodna może, ale bezpodstawna; o jakim bowiem urzędowaniu tutaj mowa? Czy o godzinach urzędowania sekretarjatów czy o kompletach sądzących? W pierwszym zatem wypadku licytacje można byłoby odbywać tylko od 8-ej do 15-ej, — w drugim nawet całą noc z zarządzanemi przerwami. Ani jedno, ani drugie, a tylko trzecie, zawarowane w art. 150 § 2 K. P. C. t. j. od godz. 7 do 21-ej.

Tak się kwestja ta przedstawia teoretycznie; praktycznie zaś licytacje napewno odbywać się będą w godzinach wolnych od przyjęć t. j. od 10-ej do 16-ej.

wód służyć ma za podstawę doręczenia zawiadomienia?

O. Przepisy nie przewidują obowiązku każdorazowego zawiadamiania wierzyciela o dokonanej czynności, jeśli tenże nie zastrzegł sobie tego we wniosku. Wynika to z art. 511 i 512 § 1 K. P. C.

P. 20. do art. 110. Czy § 2 art. 109 ma odpowiednie zastosowanie w wypadkach przewidzianych art. 110?

O. Ma zastosowanie.

P. 21 do art. 122 § 1. Czy zarobki i pobory pracowników umysłowych oraz robotników stanowią wierzytelności pieniężne, podlegające egzekwowaniu przez komorników w rewirze których dłużnicy mają miejsce zamieszkania.

O. Są wierzytelnościami i takowe podlegają egzekucji przez komorników w rewirze których ma prawne zamieszkanie dłużnik wierzytelności.

P. 22 do art. 127. W jaki sposób komornik prowadzący egzekucję przeciwko dłużnikowi zamieszkałemu w jego rewirze (art. 122 § 1) dokona zajęcia prawa majątkowego dłużnika, znajdującego się na majątku położonym w okręgu innego Sądu?

O. Właściwym będzie komornik ten, w rewirze którego prawo te jest wykonywane.

P. 23 do art. 149 § 2. Czy wymagalne będzie nadal zawiadomienie Wydz. Hipot. i Notarjuszów o skierowaniu egzekucji do nieruchomości niehipotekowanych?

O. W związku z przepisami z dnia 15 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114 poz. 945) niema obowiązku.

P. 24 do art. 161 § 2. Czy przepis ten ma zastosowanie do majątków hipotecznych?

O. Przepis ten ma zastosowanie do nieruchomości hipotecznych i niehipotecznych.

P. 25 do art. 190 §2. Czy nieza-

leżnie od obwieszczeń należy zawiadomić oddzielnie prócz tego strony i uczestników?

O. Niema obowiązku doręczać odpisy obwieszczeń o zmienionych warunkach licytacyjnych, gdyż strony zgodnie z p. 5 art. 172 Prawa egz. w pierwotnem obwieszczeniu zostały uprzedzone o mogących nastąpić zmianach.

P. 26 do art. 191. Przy którym Sądzie odbywa się licytacja Okręg. lub Grodz.?

O. Licytacje odbywają się wyłącznie przy Sądach Grodzkich.

P. 27 do art. 195 § 3. 1) w jakich godzinach winny odbywać się licytacje nieruch. 2) do której godziny należy oczekiwać licytantów i 3) o której godzinie należy rozpocząć przetarg gdy stawi się jeden licytant o godzinie wyznaczonej?

O. W godzinach urzędowych wyznaczonych przez kierowników Sądów podobnie jak sprawy rozpoznawcze na posiedzeniach. Decyduje każdorazowo Sędzia nadzorujący.

P. 28 do art. 204 § 1. Czy w wypadku przewidzianym w art. 204 § 1, na żądanie nowego wierzyciela, przed upływem roku, należy sporządzić ponowny opis nieruchomości i czy w tym wypadku pierwsi wierzyciele, którzy nie objęli nieruchomości na własność, mają prawo żądać, przed upływem rocznego terminu, dołączenia ich do ponownego opisu zgodnie z art. 152?

O. Wierzyciel nowy, nie biorący udziału w poprzednich licytacjach ma prawo wszcząć egzekucję z tejże nieruchomości, żądać ponownego zajęcia i oszacowania. Pierwotni wierzyciele przed upływem rocznego terminu mogą przyłączyć się do tej egzekucji.

P. 29 do art. 250. Jakie przepisy należy stosować przy skierowaniu egzekucji do budynków dłużników, postawionych na cudzym gruncie?

26) w starych sprawach przy Sądach Okręgowych.

27) do kwestji tej jeszcze wrócimy, rozstrzygnięcie jej bowiem nie wydaje się nam szczęśliwem.

O. Należy stosować przepisy dotyczące egzekucji z nieruchomości.

P. 30 do art. 338 § 1. Czy w razie złożenia przez dłużnika do rąk komornika odpowiedniej sumy na zaspokojenie roszczeń pieniężnych wierzyciela, komornik może odstąpić od zajęcia?

O. Komornik może odstąpić od zajęcia, jeśli sprawa jest roszczeniem pieniężnym. Natomiast jeśli sprawa jest roszczeniem o prawo własności do rzeczy należy każdorazowo ściśle stosować się do treści zarządzenia Sądu w kwestji zabezpieczenia.

P. 31. Czy prócz adwokatów i obrońców, w postępowaniu egzekucyjnem mogą zastępować strony i inne osoby oraz na podstawie jakich pełnomocnictw?

O. Należy ściśle stosować przepisy co do zastępstwa stron przed Sądami. (art. 85 i następne K. P. C.).

P. 32. Czy w sprawach egzekucyjnych wszczynanych u komorników po dniu 1 stycznia 1933 roku należy pobierać opłaty od podań i załączników?

O. Przepisy o kosztach sądowych z dnia 27 października 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr. 93 poz. 805) i Rozp. Min. Sprawiedl. z dnia 15 grudnia 1932 r. o taksie za czynności komorników (Dz. U. R. P. Nr. 114 poz. 948) nie przewidują opłat od podań wnoszonych do komorników w sprawach wnoszonych po dniu 1 stycznia 1933 r. opłat tych nie należy pobierać.

31) odpowiedzi tej należy jedynie przyklasnąć i ściśle wszędzie stosować.

32) jak słyszymy, niedaleka przyszłość da nam rewelacyjne rozstrzygnięcie tej kwestji. Zagadnienie to jest ciągle aktualne i jak już podawaliśmy, znaczny procent kolegów opłaty pobiera dotychczas. Gorzej będzie ściągać je w sprawach zaległych na wypadek polecenia pobierania opłat.

Nowa polska procedura cywilna.

(Ciąg dalszy).

Wyroki zaoczne.

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, na wniosek powoda będzie wydany przeciwko pozwanemu wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe oświadczenia faktyczne przytoczone w pozwie, o ile nie są sprzeczne z dowodami, znajdującemi się w aktach sprawy.

Wyrok nie będzie nigdy zaoczny, jeżeli sam pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności, albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie.

Pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może założyć sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wyroku. W sprzeciwie winien pozwany przytoczyć zarzuty przeciwsieniu sprzeciwu odpowiadającemu warunkom prawnym — zostaje ko żądaniu pozwu oraz fakty i dowody na ich uzasadnienie. Po wniewyznaczona ponowna rozprawa, której koszty, jak również koszty sprzeciwu ponosi pozwany, choćby nawet następnie sprawę wygrał.

Sprostowanie wyroku.

Wszelkie oczywiste pomyłki w wyroku, niedokładności, omyłki pisarskie i rachunkowe, może sprostować sąd, który wydał wyrok na posiedzeniu niejawnem, a w razie potrzeby zażądać wyjaśnień stron, lub nawet zarządzić rozprawę.

Uzupełnienie wyroku.

W celu uzupełnienia wyroku winna strona, najdalej w ciągu dwóch tygodni od chwili ogłoszenia wyroku zgłosić wniosek o jego uzupełnienie, powołując się na to, że sąd nie orzekł w całości jej żądania lub nie wypowiedział się w przedmiocie natychmiastowej wykonalności wyroku. I w tym wypadku przed rozstrzygnięciem wniosku o uzupełnienie wyroku sąd może w razie potrzeby zażądać wyjaśnienia stron lub nawet zarządzić rozprawę.

Wykładnia wyroków. Wykładni wyroku dokonuje na wniosek strony sąd, który wydał wyrok.

Postanowienia sądu.

We wszystkich wypadkach w których orzeczenie sądu nie jest wyrokiem, jest ono postanowieniem.

P r o w o m o c n o ś ć o r z e c z e ń s ą d o w y c h.

Orzeczenie staje się prawomocnem, jeżeli stronom nie służy środek odwoławczy, albo jeżeli po wydaniu orzeczenia strony w oświadczeniu skierowanem do sądu, zrzekły się środka odwoławczego.

P o s t ę p o w a n i e p r z e d s ą d a m i g r o d z k i e m i.

Przepisy o postępowaniu w sądach okręgowych (o czem pisaliśmy wyżej) stosuje się w sądach grodzkich ze zmianami przewiadzianemi w Kodeksie, najważniejsze z tych zmian są następujące: strona, działająca bez adwokata, może ustnie zgłosić powództwo jako też wnioski po za rozprawą, do protokułu sądowego, pozew o wydanie lub odebranie przedmiotu najmu, w terminie w którym najem wygasa, można wnieść do sądu jeszcze przed tym terminem, w dniach zgóry oznaczonych i podanych do publicznej wiadomości, sąd grodzki rozpoznaje sprawy, o których rozstrzygnięcie strony zgłaszają się w sądzie bez wezwania.

Niezależnie od orzekania w sprawach cywilnych, przekazanych sądom grodzkim, sądy te są właściwe do przeprowadzenia p o j e d n a n i a s t r o n. Przed wytoczeniem powództwa, bez względu na rzeczową właściwość sądu, można zwrócić się do sądu grodzkiego, w którego okręgu przeciwnik ma miejsce zamieszkania o zawezwanie go do pojednania. W wezwaniu należy zwięźle oznaczyć sprawę o którą chodzi. Z posiedzenia spisuje się protokół, a jeżeli doszło do ugody, osnowę jej wciąga się do protokółu. Strony podpsują protokół.

Środki odwoławcze.

Apelacja. Strona niezadowolona z wyroku odwołać się może do sądu drugiej instancji. Sądem odwoławczym dla sądów grodzkich jest sąd okręgowy, dla okręgowych — sąd apelacyjny. Termin założenia skargi apelacyjnej wynosi dwa tygodnie, od chwili doręczenia skarżącemu wyroku z uzasadnieniem.

W s z c z e g ó l n o ś c i s k a r g a a p e l a c y j n a p o w i n n a z a w i e r a ć:

a) oznaczenie zaskarżonego wyroku ze wskazaniem, czy apelacja skierowana jest przeciwko całemu wyrokowi, czy przeciwko jego części;

b) zwięzłe wyłożenie podstaw apelacji ze wskazaniem w razie potrzeby nowych faktów i dowodów, nieprzytoczonych przed sądem okręgowym;

c) wniosek o zmianę lub o uchylenie wyroku (t. zw. wniosek apelacyjny) z wyraźnem oznaczeniem żądanej zmiany.

Od chwili złożenia skargi apelacyjnej biegnie dla strony przeciwnej termin do złożenia odpowiedzi na apelację lub też złożenia apelacji wzajemnej, lub też obu ich łącznie.

Skarga apelacyjna (podobnie jak apelacja wzajemna) m o ż e b y ć z e w z g l ę d ó w f o r m a l n y c h o d r z u c o n a, lub też przesłana stronie do uzupełnienia.

Rozprawa przed sądem apelacyjnym odbywa się bez względu na niestawiennictwo jednej lub obu stron. W postępowaniu apelacyjnem nie można rozszerzać żądania pozwu ani występować z nowemi roszczeniami. Jednak w razie zmiany okoliczności można żądać zamiast pierwotnego przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu.

W ważnej kwestji nowych faktów i dowodów, Kodeks postanawia, że *sąd apelacyjny może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je przytoczyć w postępowaniu przed sądem okręgowym, chyba, że możność lub potrzeba powołania się na nie wynikła później.* Tak samo sąd będzie postępować z faktami i dowodami, nie przytoczonemi w pismach, apelacyjnych, a powodowanemi dopiero na rozprawie.

W sądzie apelacyjnym rozprawa rozpoczyna się od *sprawozdania sędziego,* który w związku z podstawami i wnioskami apelacyjnemi przedstawia dotychczasowy przebieg sprawy i streszcza, lub odczytuje zaskarżony wyrok, jako też podaje istotną treść pism apelacyjnych. Z kolei zabierają głos strony, pierwszy głos należy do apelującego, a jeśli obie strony założyły apelację — do powoda.

Sąd apelacyjny *rozpoznaje sprawę w granicach wniosków apelacyjnych* i zatwierdza lub zmienia albo uchyla wyrok sądu okręgowego w całości lub części. Również może uchylić wyrok w całości lub części jeżeli postępowanie przed sądem pierwszej instancji dotknięte jest nieważnością, albo jeżeli sąd okręgowy nie rozpoznawał istoty sprawy.

Przyczyny uchylenia sąd apelac. bierze z urzędu pod rozwagę.

W związku z tem wyjaśnić należy *pojęcie nieważności wyroku,* zachodzi ona między innemi w tych wypadkach jeżeli spór niewłaściwie skierowany został na drogę cywilną, gdy strony nie miały zdolności procesowej, ze względów na nie właściwy skład sądu uprzednie rozstrzygnięcie sprawy przez wyrok prawomocny i t. p.

Wyrok sądu apelacyjnego oparty być winien na *całokształcie materjału zebranego przez przewód sądowy,* a więc także materjału zebranego przez sąd pierwszej instancji, o ile nie został on pozbawionym wartości przez postępowanie przed sądem apelacyjnym.

Charakterystycznem jest postanowienie, że sąd apelacyjny, w wypadku gdy nie oddala pozwu, *może przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu.*

Z reguły *wyrok sądu apelacyjnego jest natychmiast wykonalny,* aczkolwiek sąd może uzależnić jego wykonanie od złożenia przez powoda stosownego ze-

bezpieczenia, a nawet — jeżeli wskutek wykonania wyroku miałaby wyniknąć dla pozwanego niepowetowana szkoda — wstrzymać wykonanie aż do uprawomocnienia się wyroku. Od tej reguły zachodzą co do natychmiastowej wykonalności wyjątki w wypadku spraw przeciwko skarbowi państwa, w sprawach o prawość rodu, oraz o rozwiązanie lub unieważnienie małżeństwa.

W s z e l k i e p o s t a n o w i e n i a i p o s t ę p o w a n i a p r z e d s ą d e m a p e l a c y j n y m s t o s u j ą s i ę d o p o s t ę p o w a n i a p r z e d s ą d a m i o k r ę g o w e m i, jako instancjami odwoławczemi od wyroków sądów grodzkich, z wyjątkami, że w przypadkach, gdy wyroku się nie doręcza, termin do apelacji biesgnie od dnia zawiadomienia strony, że wyrok z uzasadnieniem został sporządzony; w sprawach zaś w których wartość przedmiotu sporu, pierwotna lub późniejsza w razie ograniczenia żądania powództwa, nie przewyższa stu złotych, apelacja jest dopuszczalna tylko z przyczyn — nieważności.

(C. d. n.).

Poradnik zawodowy.

Kol. M. w Płocku.

P. Czy pobierać 40 gr. za każdy bieżący kilometr od siedziby Komornika do miejsca dokonania czynności i z powrotem, lub tylko w jedną stronę.

O. Prosimy Sz. Kolegę o zapoznanie się z odpowiedzią w Nr. 2 „Egzekucji" z b. r., gdzie na str. 19 sprawę tę rozstrzygnięto. Z porządku jednak powtarzamy, że od 1.I. r. b. za przejazdy pobiera się tylko po 40 gr. od km. i to w jedną stronę, względnie po 20 gr. w obie strony, jak komu obliczać wygodniej.

Kol. „A. L."

P. Czy pobiera się opłatę stosunkową jeżeli wierzyciel dołącza się do egzekucji już prowadzonej z ruchomości i nieruchomości?

O. Damy odpowiedź w następnym numerze „Egzekucji".

P. Doręczenie może być uskutecznione przez organa gminne, pocztę i woźnego. Jakiego woźnego należy rozumieć: sądowego, czy też woźnego komornika?

O. Kwestja ta nie jest wyjaśniona; ogólnie koledzy stoją na stanowisku, że jest to woźny prywatny, wszyscy jednak są zdania, iż na posługiwanie się nim należy uprzednio uzyskać zezwolenie Kierownika właściwego Sądu. Jest to tylko formalność, której nie należałoby pomijać.

P. Przy wprowadzeniu we wspólne posiadanie nieruchomości z prawem powoda do pewnej części, czy należy pobierać opłaty od ogólnego obszaru ziemi, czy też od części przypadającej powodowi? Naprzykład: „wprowadzić powoda we wspólne posiadanie z pozwanym 40 ha ziemi z prawem powoda do ¼ części".

O. W danym wypadku i w wypadkach podobnych od całych 40 ha.

P. Czy pobiera się opłatę sądową od wniosów i załączników?

O. Odsyłamy Sz. Kolegę do N. 3 „Egzekucji" z dn. 1.II.r.b., gdzie na str. 24 sprawę tę poruszamy. Uprzejmie wyjaśniamy, że mimo braku w tym przedmiocie nakazu, słyszymy o mającem nastąpić uzupełnieniu w sensie konieczności pobierania opłat, i z tych względów liczne grono kolegów opłaty od podań i deklaracji pobiera. Nie pobiera się jedynie opłat od załączników.

Odpowiedzi Redakcji.

Kolega Antoni Lenartowicz w Łyntupach.

Z uwag Sz. Kolegi, zwłaszcza z myśli wystąpienia do Ministerstwa Sprawiedliwości o uzupełnienie Instrukcji co do drugiego, podręcznego kwitarjusza chętnie skorzystamy. Sprawa ta wniesioną zostanie niechybnie do porządku dziennego zebrania Zarządu Centralnego.

Do czasu jednak wydania nowych przepisów — sądzimy, iż nie należy tworzyć drugich kwitarjuszy, chociażby to było bardzo niedogodne. Zwracamy uwagę iż kwestja pieniężna i związanych z nią manipulacji jest specjalnie drażliwa i obowiązkiem wszystkich nas jest tak postępować, by nie dać Władzy Przełożonej podstaw do restrykcji. Musimy podporządkować się subordynowanie temu co Władza postanowiła chociażby te postanowienia kolidowały z wymogami praktyki. Nie omieszkamy przedstawić Władzy Przełożonej napotykanych trudności z prośbą o znowelizowanie przepisów.

Opłaty za listy urzędowe komorników.

Wobec często sprzecznego komentowania przez urzędy pocztowe rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów w sprawie opłat urzędowych pism komorniczych Zarząd Główny Zrzeszenia zwrócił się do Ministerstwa Poczt i Telegrafów o wyjaśnienie powstających wątpliwości i w odpowiedzi otrzymał następujące pismo, które w całości zamieszczamy dla wiadomości Kolegów:

Ministerstwo Poczt i Telegrafów, Wydział 8. Nr. Pw. 104/3/33. Warszawa dnia 27 stycznia 1933 r.

Do Dyrekcji Poczt i Telegrafów (wszystkich).

W związku z zarządzeniem z d. 20 lipca N. Pw. 671/8 Dz. U. M. P. i T. N. 16, poz. 120), z dnia 26 października 1932 r. N. pw. 671/10, z dnia 23 grudnia 1932 r. N. pw. 150/12 i z dnia 28 grudnia 1932 r. N. pw. 150/13 oraz z postanowieniami § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów z dnia 29 grudnia 1932 r. o doręczaniu przez pocztę pism sądowych (Dz. U. M. P. i T. N. 26 poz. 180) dotyczących przesyłek listowych, wysyłanych przez komorników sądowych wyjaśnia się co następuje:

1) Zwolnienie od opłat pocztowych komorników sądowych dotyczy jedynie zamiejscowych przesyłek listowych wysyłanych w interesie i z polecenia sądu lub prokuratury, ściąganie grzywien, kosztów i innych należności sądowych w sprawach cywilnych i karnych.

2) Wymienione pod 1) przesyłki listowe winny być na stronie adresowej koperty opatrzone napisem ,,Na wezwanie sądowe'', a to niezależnie od napisów przewidzianych w § 4 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerm Poczt i Telegrafów, z dnia 29 grudnia 1932 r. (Dz. U. M. P. i T. N. 26, poz. 180) z wyjątkiem napisu ,,opłata pocztowa kredytowana'', gdyż przepisy o kredytowaniu opłat pocztowych nie stosują się do komorników i wysyłane przez nich urzędowe przesyłki listowe miejscowe opatrzone powyższemi napisami podlegają przy nadaniu opłacie:

a) zwykłe przesyłki listowe za zwrotnem piświadczeniem odbioru 35 gr.,

b) polecone przesyłki listowe za zwrotnem poświadczeniem odbioru 60 gr., bez względu na wagę przesyłki, jednak w granicach przewidzianych dla listów urzędowych.

3) Przesyłki listowe komorników sądowych wysyłane nie w interesie i z polecenia sądu lub prokuratury nie mogą być na zewnątrz oznaczane napisami wymienionemi wyżej pod 2) dla listów urzędowych i jako listy prywatne podlegają normalnym opłatom taryfowym.

O powyższem należy bezzwłocznie pouczyć podległe urzędy pocztowe i agencje.

(—) podpisano Walcher Dyrektor Departamentu.

Z życia organizacji.

Zebranie Zarządu Głównego.

4 marca o godz. 6 w. w lokalu Zrzeszenia odbędzie się posiedzenie Zarządu Głównego Z. K. S. Na porządku dziennym znajdują się, między innemi, następujące sprawy: projekt regulaminu dla Zarządu Głównego, sprawozdanie kol. sekretarza Januszowskiego w sprawie statutu Zrzeszenia; kwestja organizacji kół Zrzeszenia, stabilizacja komorników na terenie trzech apelacji, kwestja wysokości opłat za przejazdy urzędowe (ref. kol. Borzęckiego).

Walne Zebranie Koła Warszawskiego.

26 marca o g. 12-ej odbędzie się Walne Zebranie Koła Warszawskiego Z. K. S.

Delegat Koła Warszawskiego w Zarządzie Głównym.

Jako delegat Koła Warszawskiego został delegowany do Zarządu Głównego kol. Kowalski.

OBWIESZCZENIE.

Komornicy sądowi w obwodzie Sądu Okręgowego w Poznaniu podają do publicznej wiadomości, że w Poznaniu oraz w miejscowościach przynależnych do Sądu Okręgowego rozporządzeniem Prezesa tegoż Sądu, ustalono czas przyjęć stron zainteresowanych od godz. 16 do 19-ej — w soboty zaś od 13 — 14-ej.

Prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem.

(Ciąg dalszy).

Podział sumy, uzyskanej przez egzekucję z ruchomości oraz z niehipotekowanych wierzytelności i innych praw majątkowych.

Art. 794.

§ 1. W podziale sumy, uzyskanej ze sprzedaży ruchomości jako też przez egzekucję z wierzytelności niezabezpieczonej hipotecznie albo z prawa majątkowego niehipotekowanego, oprócz wierzyciela egzekwującego uczestniczą: wierzyciel, składający tytuł wykonawczy z dowodem doręczenia dłużnikowi wezwania do zapłaty, wierzyciel, który uzyskał zabezpieczenie, oraz zastawnik, który udowodnił prawo zastawu dokumentem publicznym lub prywatnym z podpisem uwierzytelnionym, jeżeli zgłosili się najpóźniej w ciągu tygodnia od daty, gdy suma, podlegająca podziałowi, złożona została do depozytu sądowego.

§ 2. Do sporządzenia planu podziału sąd przystępuje po upływie tygodnia od daty złożenia do depozytu sądowego sumy, podlegającej podziałowi.

Oddział 2.

Art. 795.

§ 1. Wierzytelność, przypadająca zastawnikowi, nie mającemu jeszcze tytułu wykonawczego, będzie wypłacona za zgodą dłużnika. Jeżeli dłużnik nie wyrazi swej zgody, odpowiednia suma będzie pozostawiona w depozycie sądowym.

§ 2. Jeżeli zastawnik w ciągu miesiąca nie przedstawi dowodu wytoczenia powództwa o zaspokojenie swego prawa zastawu, pozostająca w depozycie sądowym suma będzie wydana dłużnikowi lub komu wypadnie.

§ 3. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

Art. 796.

§ 1. Należności, przypadające od dłużnika, będą zaspokojone z sumy wyegzekwowanej w następującej kolejności:

1) koszty egzekucyjne, a mianowicie: nieuiszczone w toku postępowania opłaty sądowe, koszty doręczeń, koszty opisu, oszacowania i przechowania lub dozoru, ruchomości, koszty ogłoszeń o sprzedaży, tudzież diety i koszty podróży organów policji, wezwanych do pomocy poza miejsce ich urzędowania;

2) podatki i inne daniny publiczne, należne z ruchomości sprzedanej, jako też należne z nieruchomości, jeżeli przedmiotem podziału są sumy, uzyskane z zajęcia u dzierżawców i lokatorów czynszu z tej nieruchomości, — we wszystkich tych przypadkach za ostatnie dwa lata;

3) wierzytelności, zabezpieczone prawem zastawu;

4) czynsz, przypadający za rok ostatni wypuszczającemu w najem lub w dzierżawę, lecz tylko z sumy, uzyskanej ze sprzedaży ruchomości, wniesionych do przedmiotu najmu lub dzierżawy;

5) należności, przypadające za rok ostatni służbie domowej, lecz tylko z sum, uzyskanych ze sprzedaży urządzenia domowego, oraz pracownikom przedsiębiorstwa, lecz tylko z sum, uzyskanych ze sprzedaży ruchomości, wchodzących w skład tego przedsiębiorstwa;

6) koszty ostatniej choroby oraz niezbytkownego pogrzebu dłużnika;

7) podatki i inne daniny publiczne, niewymienione w p. 2), za rok ostatni;

8) należności instytucyj ubezpieczeń społecznych, powstałe z tytułu ubezpieczenia pracowników, wymienionych w p. 5), za rok ostatni;

9) inne wierzytelności.

§ 2. Po zaspokojeniu wszystkich wierzytelności zaspokojone będą kary, grzywny sądowe, administracyjne i skarbowe, kary za zwłokę w uiszczaniu podatków i innych danin publicznych, tudzież kary i podwyżki stemplowe.

§ 3. Terminy, przewidziane w artykule niniejszym, oblicza się wstecz od daty złożenia do depozytu sądowego sumy, podlegającej podziałowi.

Art. 797.

§ 1. Jeżeli suma, podlegająca podziałowi, nie wystarcza na zaspokojenie w całości wszystkich wierzytelności tej samej kategorji, wierzytelności te będą zaspokojone stosunkowo do wysokości każdej z nich, jednak wierzytelności, zabezpieczone prawem zastawu, będą zaspokojone w kolejności daty i powstania prawa zastawu.

§ 2. Wydzielona wierzycielowi suma zaliczona będzie przedewszystkiem na koszty procesu, następnie na odsetki, a w końcu na kapitał.

Oddział 3.

Podział sumy, uzyskanej przez egzekucję z nieruchomości.

Art. 798.

Do podziału sumy, uzyskanej przez egzekucję z nieruchomości, sąd przystępuje po uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu.

Art. 799.

§ 1. W podziale oprócz wierzyciela egzekwującego uczestniczą: wierzyciel, składający tytuł wykonawczy z dowodem doręczenia dłużnikowi wezwania do zapłaty, i wierzyciel, który uzyskał zabezpieczenie powództwa, jeżeli zgłosili się nie później niż w dniu uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu, osoby, mające zabezpieczone hipotecznie, tudzież pracownicy co do stwierdzonych dokumentem należności za pracę w sprzedanej nieruchomości.

§ 2. Wierzytelności i inne prawa w braku osobnego zgłoszenia lub wyszczególnienia będą uwzględnione w podziale, jeżeli są udowodnione wyciągiem z księgi hipotecznej lub innym złożonym w aktach dokumentem.

Art. 800.

§ 1. Należności, przypadające od dłużnika, będą zaspokojone z sumy wyegzekwowanej w następującej kolejności:

1) koszty egzekucyjne, a mianowicie: nieuiszczone w toku postępowania opłaty sądowe, koszty doręczeń, koszty opisu, oszacowania i ogłoszeń, koszty zarządu nieruchomości, ustanowionego w toku egzekucji, tudzież diety i koszty podróży organów policji, wezwanych do pomocy poza miejsce ich urzędowania;

2) należności pracowników, zatrudnionych w sprzedanej nieruchomości lub w przedsiębiorstwach, znajdujących się na tej nieruchomości i należących do dłużnika, powstałe przed dniem licytacji, byleby nie przewyższały rocznej należności pracownika; należności, przewyższające sumę pięciuset złotych miesięcznie, korzystają z pierwszeństwa do wysokości pięciuset złotych miesięcznie;

3) podatki i inne daniny publiczne, należy ze sprzedanej nieruchomości za ostatnie dwa lata przed licytacją;

4) należności instytucyj ubezpieczeń społecznych, powstałe z tytułu ubezpieczenia pracowników, wymienionych w p. 2), za rok ostatni przed licytacją;

5) wierzytelności i prawa, zabezpieczone hipotecznie (również i raty amortyzacyjne) przed wciągnięciem do księgi wpisu o wszczętej egzekucji;

6) podatki i inne daniny publiczne, niewymienione w p. 3) i 4), przypadające od dłużnika i zaległe za rok ostatni przed licytacją;

7) inne wierzytelności.

§ 2. Po zaspokojeniu wszystkich wierzytelności zaspokojone będą kary, grzywny sądowe, administracyjne i skarbowe, kary za zwłokę w uiszczeniu podatków i innych danin publicznych, tudzież kary i podwyżki stemplowe.

§ 3. W równym stopniu z kapitałem, zabezpieczonym hipotecznie, zaspokojone będą objęte wpisem przy kapitale odsetki za ostatnie dwa lata przed licytacją oraz przyznane koszty procesu w wysokości, nie przewyższającej dziesiątej części kapitału.

§ 4. Pozostałe odsetki od kapitałów zabezpieczonych hipotecznie, tudzież odsetki od kapitałów niezabezpieczonych oraz koszty procesu w poszukiwaniu kapitałów niezabezpieczonych umieszczone będą w ostatniej kategorji.

Art. 801.

§ 1. Jeżeli suma, podlegająca podziałowi, nie wystarcza na zaspokojenie w całości wszystkich wierzytelności tej samej kategorji, wierzytelności i prawa, zabezpieczone hipotecznie, będą zaspokojone w kolejności stosownie do przepisów prawa hipotecznego, inne zaś wierzytelności — stosunkowo do wysokości każdej z nich.

§ 2. W obu przypadkach wydzielona wierzycielowi suma zaliczona będzie przedewszystkiem na koszty procesu, następnie na odsetki, a w końcu na kapitał.

Art. 802.

§ 1. Jeżeli przy sporządzeniu planu okaże się, że nabywca, uiszczając cenę, potrącił wierzytelność, która nie mieści się w cenie, sąd postanowieniem zobowiąże nabywcę do uzupełnienia ceny w ciągu tygodnia. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

§ 2. W planie wymienione będą osoby, dla których przypadająca od nabywcy suma jest przeznaczona. Postanowienie sądu stanowić będzie dla nich tytuł egzekucyjny przeciwko nabywcy.

§ 3. Do czasu złożenia do depozytu sądowego lub uiszczenia przez nabywcę osobom uprawnionym ceny uzupełnionej prawa, które z tej ceny mają być zaspokojone, utrzymane będą w mocy.

Art. 803.

Na zaspokojenie wierzytelności, opartej na hipotece kaucyjnej, sąd wydzieli wierzycielowi sumę, należną w dniu sporządzenia planu. Jeżeli kaucja nie jest wyczerpana, ale może jeszcze służyć na zabezpieczenie wierzyciela, reszta sumy pozostanie w depozycie sądowym aż do ustania stosunku prawnego, uzasadniającego korzystanie z kaucji.

Art. 804.

§ 1. Jeżeli wierzytelność zabezpieczona jest hipotecznie na kilku nieruchomościach łącznie, a podzielona ma być tylko suma,

uzyskana z jednej nieruchomości, wierzyciel może żądać zaspokojenia bądź całej swej wierzytelności, bądź części przez niego wskazanej. Jeżeli przed uprawomocnieniem się postanowienia o przysądzeniu wierzyciel nie złożył żadnego oświadczenia, jego wierzytelność będzie przyjęta do rozrachunku w całości.

§ 2. Jeżeli podziałowi podlegają sumy, uzyskane ze sprzedaży kilku nieruchomości, obciążonych jedną wierzytelnością łącznie, wierzytelność ta będzie przyjęta do rozrachunku w każdej z uzyskanych sum w takim stosunku, w jakim dana suma pozostaje do sum, uzyskanych za inne nieruchomości, przyczem przy ustaleniu tego stosunku z każdej sumy potrąca się wierzytelności i prawa, poprzedzające wierzytelność łączną.

Art. 805.

Jeżeli w dniu sporządzenia planu termin płatności wierzytelności nieoprocentowanej jeszcze nie nastąpił, wierzycielowi będzie wydzielona suma, zminejszona o odsetki ustawowe, nie wyższe jednak niż sześć od sta w stosunku rocznym, za czas od dnia przybicia do nich płatności. Jeżeli wierzytelność jest oprocentowana, należność będzie wierzycielowi wydzelona wraz z odsetkami do dnia przybicia.

Art. 806.

Suma, wydzielona na zaspokojenie wierzytelności, której uiszczenie zależne jest od warunku rozwiązującego, będzie wydana wierzycielowi bez zabezpieczenia, chyba że obowiązek zabezpieczenia, zwrotu ciąży na wierzycielu z mocy istniejącego między między nim a dłużnikiem stosunku prawnego.

Art. 807.

Suma, wydzielona na zaspokojenie wierzytelności, której uiszczenie zależne jest od warunku zawieszającego, będzie pozostawiona w depozycie sądowym. Odsetki od tej sumy przypadną wierzycielowi, jeżeli według umowy odsetki mu się należą, w przeciwnym razie przypadną dalszym wierzycielom.

(C. d. n.).

Drukarnia „SIŁA", Warszawa, Marszałkowska 71. Tel. 8-34-48.